

Sygn. akt III Ca 46/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2014r.

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu, Wydział III Cywilny Odwoławczy w składzie

następującym:

Przewodniczący – Sędzia SO Tomasz Białka

Protokolant: staż. Kinga Burny

po rozpoznaniu w dniu 26 marca 2014r. w Nowym Sączu

na rozprawie

sprawy z powództwa T. K.

przeciwko A. Ł., J. Ł.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanych

od wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Targu

z dnia 7 listopada 2013r., sygn. akt IC 226/13 upr.

oddala apelację.

sygn. III Ca 46/14

UZASADNIENIE

Apelacja jest bezzasadna

Nie zachodzą uchybienia, które zgodnie z art. 378 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy bierze pod uwagę z urzędu, a których skutkiem byłyby nieważność postępowania.

Sąd Rejonowy wyjaśnił wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy i właściwie ocenił zebrany materiał dowodowy oraz dokonał na jego podstawie prawidłowych ustaleń faktycznych. Sąd Okręgowy podziela te ustalenia faktyczne i przyjmuje za własne. Zaskarżone orzeczenie jest do nich adekwatne i odpowiada przepisom prawa materialnego.

Nie może odnieść zamierzonego skutku podniesiony w apelacji zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. i art. 6 k.c. Zwalczanie swobodnej oceny dowodów nie może polegać jedynie na przedstawieniu własnej korzystnej dla apelującego wersji zdarzeń, ustaleń stanu faktycznego opartych na własnej ocenie, lecz konieczne jest wykazanie, że wskazane w art. 233 § 1 k.p.c. kryteria wiarygodności i mocy dowodów zostały naruszone, a nadto, że miało to wpływ na wynik sprawy. Innymi słowy skuteczny zarzut dokonania błędnych ustaleń faktycznych wymagałby wykazania, że rozumowanie sądu narusza zasady logiki lub doświadczenia życiowego. Nie jest wystarczającym przekonaniem apelujących o innej niż przyjął Sąd wadze czy doniosłości poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie.

Sąd Rejonowy w sposób szczegółowy wskazał, na których dowodach się oparł, a którym z nich odmówił wiarygodności wydając orzeczenie. Wykazanie faktu zawarcia umowy wbrew twierdzeniom apelacji może nastąpić poprzez przeprowadzony dowód z przesłuchania świadków. Odmierna ocena ich zeznań dokonywana przez apelujących nie może prowadzić do zakwestionowania poczynionych ustaleń. Przekonanie apelujących o niewiarygodności zeznań świadka T. M., podobnie jak i pozostałych, nie świadczy o tym, że ocena tych zeznań przez Sąd jest błędna. Nie ma żadnych podstaw do twierdzenia, że świadek ten miał jakiegokolwiek powiązania z powódką i był zainteresowany wynikiem postępowania, co mogłoby budzić ewentualne wątpliwości co do jego prawdomówności. Nie ma żadnych dowodów na to, że świadek uzgadniał treść swoich zeznań z powódką i zeznawał fałszywie.

Zauważyć należy, że w trakcie postępowania pozwani nie kwestionowali wysokości świadczenia. Żadna ze stron nie wносиła o przeprowadzenie dowodu

z opinii biegłego w celu ustalenia wartości desek będących przedmiotem umowy.

W oparciu o przeprowadzone dowody zasadne było ustalenie ich wartości przez Sąd Rejonowy na poziomie wskazanym przez powódkę. Kwota ta jest i tak niższa od tej jaką możnaby ustalić w oparciu o dowód z zeznań świadka M. K.

i uwiarygadniających te zeznania wydruków ofert internetowych. Apelujący nie zawarli w apelacji żadnych twierdzeń co do tego ile ich zdaniem wynosiła wartość wspomnianych desek i o ile odbiegałaby ona od tej przyjętej przez Sąd.

Przedmiotem niniejszego procesu było roszczenie wynikające z czynności prawnej o określonej treści, dokonanej w określonej dacie. Ustalenie, że nie doszło wówczas do zawarcia umowy pożyczki nie prowadzi do wniosku, że Sąd orzekając

w sposób powyższy orzekł o innym roszczeniu. O jego tożsamości decydują powołane w pozwie okoliczności faktyczne. Odmierna błędna kwalifikacja prawna dokonanej czynności przyjęta przez powódkę nie ma na to wpływu. Przepisy prawa materialnego wskazywane przez stronę powodową jako podłoże jej żądań, nie wiążą sądu i mogą być przezeń pominięte przy wydawaniu orzeczenia co do istoty sporu, konstrukcja podstawy prawnej rozstrzygnięcia należy bowiem do sądu (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2008 r., II CSK 613/07, Lex nr 420867). Wobec tego w sytuacji, gdy przedmiotem niniejszego postępowania jest roszczenie wynikające z określonej czynności prawnej, dokonanej w określonej dacie, którą powódka udowodniła, a adresaci orzeczenia są tożsami ze stronami biorącymi udział w postępowaniu i jedynie sporną kwestią jest sam fakt zawarcia umowy, a w dalszej kolejności jej charakter prawny, nie może być mowy o naruszeniu art. 321 § 1 k.p.c.

i orzeczeniu ponad wyrażone w pozwie żądanie, w szczególności, gdy oparto się na stanie faktycznym ujętym w pozwie.

Przeprowadzając postępowanie Sąd I instancji, wbrew twierdzeniom powódki ustalił, że strony nie zawarły umowy pożyczki. W świetle poczynionych ustaleń należy wskazać, że zawarta między stronami umowa ma charakter nienazwany

z dominującymi elementami charakterystycznymi dla umowy użyczenia. O jej nienazwanym charakterze decyduje to, że w przypadku zużycia desek pozwani byli zobowiązani do zapłaty za nie, co nie jest elementem umowy użyczenia. Słuszne są uwagi Sądu Rejonowego co do odrębności tej umowy w stosunku do umowy pożyczki.

Wobec powyższego skoro wiążąca strony umowa nie jest umową pożyczki określoną w art. 720 k.c., nie znajdzie zastosowania w niniejszej sprawie również przepis art. 720 § 2 k.c. i art. 74 k.c. W takiej sytuacji nie mogło dojść do ich naruszenia.

W oparciu o zeznania świadka M. K. i M. W. ustalić można, że pozwani mieli zwrócić deski po tym jak wykorzystają je na budowie, nie później jednak niż powódka z mężem uzyska decyzję administracyjną umożliwiającą im budowę domu. Deski użyto do szalowania stropu w 2002r. Później jednak pozwani używali desek przy budowie ogrodzenia, co jak wynika

z niekwestionowanych zeznań świadka M. K. miało miejsce w 2007r. Wtedy dopiero można mówić o tym, że pozwani uczynili z nich użytek i zgodnie z art. 715 k.c. doszło do zakończenia umowy. Od tego czasu można liczyć początek

biegu przedawnienia roszczeń powódki wynikających z tej umowy. Przedawnienie to uwagi na ogólny 10-letni termin nie nastąpiło do chwili wytoczenia powództwa.

Mając na uwadze treść zawartej umowy oraz niesporny fakt, że pozwani nie mają desek powódki zasadne było zasądzenie kwoty objętej pozwem stanowiącej ich równowartość, ze wskazaniem na żądanie powódki na możliwość wypełnienia zobowiązania poprzez dostarczenie ich w ilości określonej wyroku.

Na koniec zaznaczyć należy, że Sąd drugiej instancji nie prowadził postępowania dowodowego, a sprawa rozpoznana była w postępowaniu uproszczonym, dlatego zastosowanie znajdzie art. 505¹³ § 2 k.p.c. zgodnie, z którym uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.